

PŘED PĚTI LETY

Zdá se, že modřina na rameni se přes noc zhoršila. Zvětšila se a bolí mě dvakrát víc než včera. I teď, když sedím u kuchyňského stolu a horko těžko polykám cereálie, se snažím nemyslet na to, jak strašně to bolí.

Je skoro sedm třicet. Za necelých deset minut musím jít do školy, ale vůbec se mi tam nechce. Dnes máme tělocvik a poslední věc, po které toužím, je ukazovat všem v šatně, jak mám zřízená záda. Už jen z té představy je mi nanic, takže tělocvik musím za každou cenu vynechat, i když si tenhle týden už nemůžu dovolit žádné další průšvihy.

„Ty pořád ještě spíš?“ škádlí mě máma a její hlas mě zase vrátí do reality. Zamžourám a ospale se na ni podívám, zatímco lžící s cereáliemi nehybně držím ve vzduchu. Máma položí na stůl další talíře. Povytáhne obočí a něžně se na mě usměje. Už má na sobě kostým do práce, vysoké podpatky a tak. Sako si pověsila na dveře.

„Ne-e,“ zalžu. Volnou rukou si protřu oči a vrátím se ke svým cereáliím, nabírám lžící za lžící a sedím u stolu v naprostém tichu. Takhle to mám nejraději, jen máma a já, ale nikdy to netrvá dlouho. Brzy přiběhnou Jamie a Chase a máma na ně bude ječet, ať si pospíší. A táta, až se oholí a někde v prádelně najde kravatu, přijde taky.

„Máš dnes dobrý rozvrh?“ zeptá se máma. Většinou jsem dost uzavřený, a tak kdykoli jsme ráno spolu, máma vynakládá až příliš mnoho snahy, aby mě vtáhla do hovoru. Ale já jsem zticha jen proto, že přemýšlím nad důvody, proč dýchat.

Zavrtím hlavou. „Přírodověda, matika, tělocvik.“

„Hm,“ řekne máma, přestane běhat po kuchyni a zůstane stát čelem ke mně. „Když mluvíme o tělocvik, včera jsem dostala dopis od tvého učitele.“ Prudce zvednu oči a setkám se s jejím náhle přísným pohledem. Dívá se na mě, jako by očekávala vysvětlení, ale já nevím, co jí mám říct. Tiše sedím u stolu a nervózně si mnu ruce, zatímco se máma otočí a vytáhne ze zásuvky složený list papíru. Rozbalí ho a odkašle si. *„Začínám si dělat starosti ohledně narůstajícího počtu hodin, kdy Tyler v uplynulém měsíci chyběl na hodinách tělocvik. Už příliš mnohokrát jsem nad jeho nepřítomností přivřel oči, takže pokud se takové chování bude opakovat, budu muset poslat formální oznámení řediteli Castillovi,“* přečte máma a pak mě zkoumavě pozoruje přes okraj papíru. „Co se děje? Myslela jsem, že máš tělocvik rád.“

„To taky mám,“ vyhrknu. Teď jí musím lhát, a tak se podívám stranou. „Je to vážně zvláštní, ale před hodinou tělocvik se mi vždycky udělá špatně. Jako fakt špatně. Proto tam nechodím. Namísto toho jdu obvykle ven nadýchat se čerstvého vzduchu.“

Máma mi nevěří, ale je to jediná výmluva, jakou jsem dokázal vymyslet. Pravdu jí říct nemůžu. Že vynechávám hodiny, protože se nechci převlékat v šatně, protože musím schovávat příliš mnoho modřin, protože mě jakákoli fyzická činnost bolí.

„Jestli ti bývá špatně takhle často, možná bych tě měla vzít na prohlídku k doktoru Colemanovi,“ navrhone a dá si ruku v bok. Z výrazu její tváře je patrné, že si dělá starosti.

„Ne,“ ohradím se okamžitě a téměř vystřelím ze židle. Zrychlí se mi pulz a vyschne mi v puse, takže než znovu promluví, musím několikrát namáhavě polknout. „Já už žádnou další hodinu nevynechám. Přísahám,“ žadoním, ale náš rozhovor záhy skončí, protože už je slyšet, jak ze schodů hlasitě sbíhají Jamie a Chase.